

Grand Hôtel

Fez

TÉLÉPHONES : 32-77 - 32-78

R. C. RABAT 2178

מכתב לכהן צ"א
הערה

אופובי

הנה במו הטעם והטעם את העניין

לפני 15 בציון נצח' בו ביום נסעתי ופגשתי את
הסמוכה מקום קהל יהודים של מרס כפר הגר הנה
ספרת הבריתות. אכן עסקתה את צרה ובאותי יתי

במסגרת כבוד ביום. דתה נחצית כאן ביום הטעם עליו
בסביבת מלורה ומתן מאין בואמתה. ריף, ח"ט הנה

ב15 אצל אותה המסורה למסורת מ מסורת עתונות
לפניו, אשר רוח הקורה והאמנה הטעם, רוח המצבור

ורג' הירח העולם עם יחב ונדלף מתה. עשר הירצה
מחבר אונק הבבקים המלנים שדם למחזיק אונק

בצדית וההלקות המיוון והמלונות ה מוקרות
ויחיסוריות אדם - עירך אמנות, לרף התרבות, המא

המלונות של עבר השבועים התקוות, דרכות קנסים
המלונות והקלות. פינימ שלמות במתן המלונות

המלונות א נעלמת וכו' וכו'.

קצורו של צבר: לא במתן אקור
אונק בילום הנה בציון התוכנית או הנו צבר למתן

מחבר ה' מתן מסובלת בטעם, כ יפה נעלול
לא מיוון נמלתי מרס ולם מיוון עתה.
אין צדק אחר, אובן, כי טעם
שלי בקריבה במחבר ליתן שרץ ביום, במחבר טעם

ג' תמוז תרפ"ט

כמוהר"ר הרח"ג רמ"א רגוזניצקי,
דיין דמתא שלום וכרכה וטוב!

אחדש"ת כמשפט -

אודיעהו בקצירת האומר כי קהלת ברלין בקשה
לשלוח לה שו"ב ביום כ' הבע"ל כענין ששלחנו לחם כבר איזה פעמים,
ואבקשהו למלא במקומי אחרי בקשתם זו.
דו"ש ושלום כל ב"ב

בע"ה, ערבי פסחים ע'.

אבא רח"מא,

קשה מאד היציאה מבין המצרים. הוא שאמרו
קשין מזונותיו של אדם מקריעת ים סוף.

לא שה' הקשה את לב הפרעה שלי ולא שאני עבדו
דלאו בהיפקרא נ"חא לי'... אלא שמר לעהמן נחלה או
שהוא סתם עסוק בבדיקת חמץ, עכ"פ היום לא בא וכנראה אף
מחר יעדר ואפילו אם יבא, בהלחצי לגמור היום את מלאכתו,
נשארתי אני בעל חוב למלאכתי אני וטרם התחלתי בעריכת
הגליון הבא.

לכן מוטל הוא בספק גדול אז יעלה ביד לבא
לשם לסדרים. קרוב יותר ללאו מאשר להן. ואבקשך להנחם
על הרעה ולנחם אמא עליה. רצוני חזק אתי לבא בשבוע הבע"ל
לימי החג האחרונים ואידיהם יהי' בעזרתך.

דאבה נפשי ועדיין לא אדע איך יעברו עלי ימי
מועד ברחוק מקום מכם זה העגום. ואך זאת נחמתי בעניי,
שבע"ה אעשה בלייפציג ימים מספר בשבוע הבע"ל.

חדשות אין. אך זאת שמעתי שה' ניימן ירד
מכל נכסיו פלאים, ולא אדע האמת בפ"י השמועה.

דברים אחדים מתחת לחכי לצרלה ת'. אמנם אין
הכתיבה דומה לאמירה ואשתאה להחריש עד בואי.

ובכן: יזכנו המנחם ציון עם כל חרבותיה
לחוג חגים ומועדים אחרים בשמחה וששון על הרי הק'
בירושלם...

מנשקכם באהבה

אבא יקירא, שליט"א

האמת ניתנה להאמר שהייתי רוצה ואולי גם יכול לעלות לחג אליכם. ואצ"ל שהייתי צריך לעשות כך. אמנם לא יכולתי. נפשי לא נתנני לנסע כשם שאינה נותנת לפשוט ולנוח ולעבוד ולישון, כל עוד שהמצב הזה שולט בהתיחסותנו זה-אל-זה.

טובל הייתי כל עונשין שבעולם אבל שתתקו ותהיו מעמידים פנים כשותף זה שהתקוטט עם שותפו, ושוב "אינו רואה אותו" ועובר עליו כאילו לא הי' ולא נברא, - לזה לא פללתי ולא אוכל לשאתו עוד.

לא נדון בעצם הענין. יש ויש בו פנים שאינם לגנאי לי. ולא נדון בכל המים הזידונים אשר עברו עלי בימים ההם ועד עתה, וביחוד עתה, ואל אצדתק ב"אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות" וכדומה... רק זאת אנקש: טרם כל וראשית כל תאבו להבליג על רגשי הצער והרוגזה, ויהא הדבר בעיניכם כאסון זה, שצריכים להתחשב עמו תחילה ורק אח"כ להאשים בו את מסכנו, - כי רק אז אוכל לבא.

לא ארבה דברים וביחוד לא דברי סנגוריא. אבל לעינא פקיחא ברור, שכל עוד שלא השתנה המצב השורר בי-נינו כעת, לא נוכל לגשת כלל לטכום עצה איזו שהיא, כי לא נוכל לבא בדברים בכלל. וכל עוד שלא הבלגנו על ההרגשים הצדדיים הכרוכים בענין, - לא נגיע אל עצמיותו.

ולזאת נפשי בשאלתי: תפנו גם אתם מקצת הדרך הסגורה בעדנו כעת, ונפגש בה.

ובזה אצא פניכם בברכת מועדים לשמחה
בנכם אשר רק עתה הוא יודע עד כמה אוהבכם: